

ת"פ 36654/07/15 - תביעות צפת נגד י כ

בית משפט השלום בקריית שמונה
בשבתו בבית משפט השלום בנצרת
ת"פ 36654-07-15 תביעות צפת נ' כ
בפני כבוד השופטת רות שפילברג

בעניין: תביעות צפת

המאשימה

נגד
י כ

הנאשם

הכרעת דין

כתבי האישום

1. נגד הנאשם הוגשו שני כתבי אישום, אשר אוחדו, לבקשת הנאשם, ועל פי החלטה מיום 21/10/15 (עמ' 9), ונשמעו יחדיו במסגרת תיק זה.

2. בת"פ 1481-02-15 ("האישום הראשון") יוחסו לנאשם עבירות של הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, בהתאם לסעיף 287(ב) לחוק העונשין, ועבירת אימים, על פי סעיף 192 לחוק.

כתב האישום ציין כי ביום 18/1/15 ניתן צו ההגנה, מאת כב' השופטת אייזנברג, בה"ט 36069-01-15, לפיו נאסר על הנאשם, בין השא, להתקרב אל אשתו, גב' ע כ (המתלוננת), ואל ילדיהם הקטינים, בדירתם שברחוב רמז דוד 153/9 בצפת.

צוין כי ביום 25.1.15, שונו הוראותיו של צו ההגנה, כך שנאסר על הנאשם ועל אשתו ליצור קשר אחד עם השני, למעט הודעות SMS בעניינים הקשורים להסדרי ראיית הילדים. צוין כי הוסכם שהנאשם לא יגיע לדירה בה מתגוררת המתלוננת, וכי הוא ייפגש עם הילדים בימים ב' ו-ד', בין השעות 1630-1930, ייקח אותם מפתח הבניין, ויחזיר אותם לפתח הבניין (להלן: "צו ההגנה").

על פי הנתען, הנאשם הפר את צו ההגנה ביום 28.1.15, סמוך לאחר השעה 18.00, בכך שהגיע למקום שבו עבדה המתלוננת, בבית הספר *** שבצפת, דיבר עמה, ביקש ממנה לחזור ולגור יחד, ואמר לה שאם לא תחזור אליו, יפיץ קלטות שהיא בוגדת בו. לאחר מכן עזב את המקום.

עמוד 1

בהמשך, חזר הנאשם למתלוננת, ואמר לה שהילדים אצל חבר, וכי הוא רוצה לדבר עמה. המתלוננת אמרה כי תזמין את המשטרה, והנאשם עזב.

בהמשך אותו יום, בסמוך לשעה 23.00, התקשר הנאשם ליעקב אבוטבול, מטלפון נייד, וכן מטלפון ביתה של אמו, ואמר לו: **"אתה יודע שגיסתך הולכת עם גברים נשואים, ויש לי הקלטות של שיחות שאני רוצה לשלוח לך במייל"**. בנוסף אמר הנאשם לגיסשיתקשר למתלוננת בדחיפות, על מנת שהמתלוננת תאשר את העברת ההקלטות במייל, וכי אם לא, אז הוא יפיץ את זה בצפת עוד אותו יום. הנאשם אמר לגיסו כי הוא **"יכול להיות יותר גרוע מכל הפושעים והעבריינים שיש"**.

3. בת"פ 36654-07-15 (האישום השני), שהוגש ביום 16/7/15, הואשם הנאשם בעבירת איומים על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לכתב האישום, ביום 7.7.15, בשעה 13.30 המתינה המתלוננת, אשת הנאשם, שהייתה אז פרודתו, במסדרון בית המשפט לענייני משפחה שבקריית שמונה, לדיון בהליכי הגירושין שלה ושל הנאשם.

באותו הזמן ובהמשך, שוחחו עורכי דינם של הצדדים, עו"ד המאם חליחל מטעם המתלוננת, ועו"ד אבי גפן מטעם הנאשם, ביניהם. הנאשם ניגש ודיבר בקול רם עם עורך דינו.

צוין כי בשלב מסוים, איים הנאשם על המתלוננת ועל עורך דינה עו"ד חליחל, בכך שאמר בקול רם לעו"ד חליחל, ובפני המתלוננת: **"אצלכם בעכברה אישה כזו היו דוקרים כך"** וכן איגרף את ידו והזיזה מעלה מטה בתנועה של דקירה, בכוונה להפחיד או להקניט את המתלוננת.

עוד צוין כי בהמשך, לאחר שהדיון הסתיים, ומחוץ לאולם, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין על המתלוננת, בכך שאמר לה: **"אני עוד ארצח אותך ואקח לך את הילדים"**.

יריעת המחלוקת וגרסת הנאשם לאישומים

4. בתחילת ההליך כפר הנאשם בעבירות שיוחסו לו באישום הראשון.

ביום 19/3/15, נטען מפי הנאשם, לגבי אישום זה, כי צו ההגנה בוטל בהחלטת בית המשפט, ולא היה תקף, וכי ההוראות שהיו בתוקף, היו הסכמות לגבי הסדרי ראייה ולא צו הגנה. צוין כי הנאשם הורשה בתקופה הרלוונטית להתגורר בדירה שמצויה מעל דירת מגורי המתלוננת, וכי נעשו באותה תקופה מאמצים להגיע לשלום בית, ולכן מעשי הנאשם לא היו הפרת צו.

הנאשם לא הכחיש שאכן הגיע למקום כפי שתואר, אך טען כי בא לקחת את הילדים ו"אז זה התפוצץ, והיא קראה למשטרה".

באשר לטענה כי איים על אשתו להפיץ הקלטות בדבר בגידתה לכאורה, נאמר כי בדברים לא היה היבט פלילי, וכי היא התכוון להוכיח את עניין הבגידות במסגרת התיק הרבני.

5. הנאשם לא הגיש תגובה סדורה באשר למיוחס לו באישום השני. במהלך שמיעת הראיות, וכפי שיפורט בהמשך, הנאשם טען כי לא איים על אשתו באותו מעמד שבו נפגשו השניים בנוכחות עורכי דינם, במסדרון בית המשפט לענייני משפחה. הנאשם אישר כי השמיע אמירה כלשהי לעו"ד חליחל על גורלה של אישה בוגדת בחברה הערבית (ועל כך יורחב בהמשך), אך שלל כי הדברים הושמעו בכוונה לאיים, ואף הכחיש את התוכן כפי שיוחס לו. הנאשם הכחיש כי דבריו לוו בתנועת דקירה דמיונית בסכין, או בתנועה דומה. הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת בהמשך, בהיותם, על פי הנטען, ביחידות מחוץ לאולם הדיונים.

מהלך העניינים ורקע

6. שמיעת הראיות בתיק זה התנהלה בשני שלבים, בשל אירועים יוצאי דופן, ובעיקר עקב נסיבות שיפורטו ויכוננו: **"עניין כתב האישום המזויף"** או **"עניין קפה קפה"**.

7. בשלב הראשון, שהתנהלה החל מחודש דצמבר 2015 ועד חודש פברואר 2016, העידו כל עדי התביעה, בהם המתלוננת, גיסה מר יעקב אבוטבול ועורך דינה של המתלוננת המאם חליחל. מטעמו של הנאשם העיד הוא עצמו וכן עורך דינו, שייצג אותו בבית המשפט לענייני משפחה, עו"ד אברהם גפן.

8. ביום 29.2.16, הגיעו הצדדים, בהמלצת ביהמ"ש, להסדר טיעון, לפיו שני כתבי האישום תוקנו, וסוכם כי הנאשם ירצה שמונה חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו, לצד ענישה נלווית. הנאשם, שהיה אז עצור עד תום ההליכים, וריצה עד אז תקופת מעצר ממושכת, הודה והורשע, ודינו נגזר על פי המוסכם. הנאשם השתחרר ממאסרו בסמוך לאחר מתן גזר הדין.

9. עוד בטרם הגיעו הצדדים להסדר טיעון, ולאחר שהנאשם העיד בפרשת ההגנה, הוגשה מטעם הנאשם, ע"י בא כוחו באותו שלב עו"ד משה מורגנשטרן, בקשה בה פורטו בהרחבה הטענות הנוגעות לעניין **כתב האישום המזויף**, שהוזכר לעיל, וכעת יובהרו נסיבותיו. בבקשה, שכותרתה "בקשה לקבלת מוצג ולעיון מחדש", צויין כי בדיון בבית המשפט לענייני משפחה, שהתקיים באותו יום שבו איים הנאשם לכאורה על המתלוננת ועל עורך דינה, הגיש עו"ד חליחל לשופט המשפחה, כב' השופט קימלמן, עותק מכתב אישום, שהוגש לכאורה נגד הנאשם בבית משפט השלום בתל אביב, ושלפיו הנאשם תקף את אשתו בבית קפה "קפה קפה" בתל אביב. נטען כי בבדיקה שערך הסנגור, עלה כי באותו תיק פלילי, הואשם במקור נאשם אחר, בשם צחי ונטורה, וכי אותו כתב אישום זויף, תוך שינוי שמו של הנאשם, שמה של המתלוננת, והעובדות. נטען כי שמו של הנאשם י כ שורבב לתוך כתב האישום בכזב ובזיוף. הסנגור ביקש לחשוף בפני בית המשפט את כתבי האישום - המקורי וזה שזויף, וטען (בהרחבה) כי המתלוננת היא שעמדה מאחורי הזיוף, וכי היא אף נהנתה מפירותיו של זיוף זה בהליכים השונים שהתנהלו בינה לבין הנאשם. נטען כי לעניין

קפה קפה יש השלכה מכרעת על ההליך, ועל מהימנות העדים. צוין כי הנאשם הגיש תלונה במשטרת טבריה נגד אשתו, בחשד לזיוף.

10. בעקבות הטענות בעניין כתב האישום המזויף, ניתנה, ביום 11/2/16, החלטתי, כי המתלוננת תעלה מחדש על דוכן העדים ותיחקר בנושא, והיא התבקשה להתייצב לשיבת ההוכחות שנקבעה ליום 29/2/19, ואולם, בסופו של דבר, כאמור, הצדדים הגיעו באותו מועד להסדר טיעון, כך שעמדת המתלוננת בעניין קפה קפה לא נשמעה, ועניין זה לא נדון ולא הוכרע, משנגזר דינו של הנאשם בו ביום, על פי המוסכם בהסדר הטיעון.

11. הנאשם הגיש ערעור על פסק הדין, בו טען, בקליפת אגוז, כי הודה שלא מרצון חפשי, וכן התייחס בהרחבה לעניין כתב האישום המזויף. ביום 28.3.17, החליט ביהמ"ש המחוזי, בע"פ 45186-09-16, בהסכמת הצדדים, כי פסק הדין יבוטל, וכי הדין יוחזר לשמיעה בפני, לשם שמיעת הוכחות מאותה נקודה בה הופסקו, טרם ההכרזה על הסדר הטיעון. ביהמ"ש המחוזי הורה כי בהתאם למוסכם, יישמעו שוב עדויותיהם של המתלוננת ושל עו"ד חליחל, בסוגיה העובדתית הנוגעת לטענה כי הוגש כתב אישום מזויף.

12. בעקבות ההחלטה בערעור, התקיים, בשנת 2018, השלב השני בשמיעת הראיות. כתבי האישום שעמדו לבירור היו כתבי האישום המקוריים, וזאת משבוטל התיקון שהוכנס במסגרת הסדר הטיעון. בשלב השני העידו מחדש, על פי המוסכם, המתלוננת ועו"ד חליחל, ובנוסף העיד, לבקשת הנאשם, חוקר תחנת צפת בושור עאמר, אשר ההגנה חזרה בה מהסכמה לוותר על חקירתו. גם הנאשם העיד עדות משלימה, ואף העיד מטעמו שני עדי הגנה. במהלך השלב השני, הוגשו כתבי האישום נשוא עניין קפה קפה - המקורי וגזר הדין בתיק המזויף, וכן ראיות נוספות אליהן אתייחס.

דין והכרעה

13. לאחר ששמעתי את העדויות והתרשמתי מראיותיהם של הצדדים, אף עיינתי בסיכומים שהוגשו, ובבקשות שונות מטעם סנגוריו השונים של הנאשם, במהלך השלב הראשון, ובהמשך בשלב השני של שמיעת הראיות - מצאתי כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם ברוב רובם של סעיפי העבירה מעבר לספק סביר, וכי הנאשם אכן עבר את העבירות המיוחסות לו בשני כתבי האישום. כפי שיובהר, נתתי אמון בעדי התביעה, שבראשם המתלוננת, עורך דינה עו"ד חליחל, וגיסה יעקב אבוטבול. גרסת הנאשם כללה, בנקודות שונות, הודאה בחלק מרכיבי העבירות שיחסו לו, ובחלקים אחרים, גרסתו לא עוררה ספק. מצאתי, כפי שיובהר בהרחבה, וכפי שלמעשה מוסכם על ידי הנאשם, כי הנאשם היה שרוי, בתקופת האירועים, בהלך נפש סוער ומר ביותר, בהיותו משוכנע כי המתלוננת לא הייתה נאמנה לו, וכי בגדה בו עם אדם אחר. במצב זה הוחרף הסכסוך שניטע בין בני הזוג, המשתייכים לחברה החרדית, והנם הורים לשישה ילדים, עד שהתגרשו סופית. על רקע החשדות כלפי אשתו שבגדה בו, ובמצבו הסוער, ביצע הנאשם את העבירות שיוחסו לו בכתבי האישום.

14. באשר לעניין קפה קפה, או שמא נאמר "תעלומת קפה קפה" - לא אוכל לומר כי הליך זה הביא לגילוי האמת בשאלה כיצד בדיוק ועל ידי מי זויף כתב האישום של בית משפט השלום בתל אביב ועניין זה יישאר בגדר חידה. ואולם, גרסאותיהם של המתלוננת ושל עורך הדין חליחל בעניין כתב האישום המזויף, עוררו את אמוני, כפי שיפורט, ואני דוחה את הטענה כי השניים יחד, או מי מהם בנפרד, זיפו את כתב האישום. עניין כתב האישום המזויף, על אף חריגותו ועל אף היוותו כתעלומה, לא הקים אצלי ספק באשמתו של הנאשם. מצאתי כי עניין קפה קפה הנו שולי למחלוקת כאן, וכי סימני האמת התומכים בגרסת כתבי האישום ובראיות התביעה הנם רבים ומוצקים, עד כי הם מבססים את הרשעת הנאשם.

אבהיר להלן את נימוקי החלטתי ואתייחס בהרחבה לאדני ההרשעה:

15. המתלוננת, גב' ע כ, גרושתו של הנאשם, אישה חרדית ואם לשישה, העידה כי בחמש השנים האחרונות ל16 שנות נישואיהם, חל בבעלה הנאשם שינוי, כי הפסיק לעבוד, וכי כשהביעה את רצונה להתגרש, איים עליה כי יזכה שהיא בוגדת, ולא יישלם מזונות (עמ' 4 מיום 24.12.19). גב' כ העידה כי אחרי שבועיים בהם שרר בבית מצב מתוח, היא החליטה להוציא צו הרחקה לנאשם.

16. דיוני צו ההגנה התנהלו בהליך ה"ט 35069-01-15 בבית משפט השלום בצפת, בפני כב' השופטת רבקה איזנברג (מוצגים ת/3, ת/4). בדיון הראשון, מיום 18/1/15, בהיעדר הנאשם, ניתן צו הגנה שהרחיק את הנאשם מהבית המשותף למרחק של 500 מטר, ואסר על כל יצירת קשר או הטרדה של הנאשם כלפי המתלוננת או הילדים עד החלטה אחרת במעמד שני הצדדים.

17. בדיון הנוסף, מיום 25/1/15 (ת/4), במעמד הנאשם שיוצג ע"י עו"ד רחל דיין, הוצגו הסכמות בין הצדדים (המתלוננת לא יוצגה ע"י עו"ד). הוסכם שהצדדים **לא ייצרו קשר זה עם זה**, אלא ב-SMS לשם יישום הסכמות שפורטו, והנוגעות להחזקת הילדים. פורטו זמנים בהם הנאשם יאסוף את ילדיו, ובין היתר צויין כי הנאשם יאסוף את ילדיו בפתח הבית. צויין כי ההסכמות, **הן לגבי ההרחקה** והן לגבי הסדרי הראייה יחולו עד החלטה אחרת (הדגשה שלי, רש"כ). בית המשפט נתן תוקף של החלטה להסכמות בזו הלשון:

" החלטה: מאשרת את הסכמות הצדדים ונותנת להן תוקף של החלטה. בהתאם להסכמות, אני מורה על ביטול צו ההגנה שניתן ביום 18.1.15."

18. המתלוננת העידה כי מספר ימים לאחר החלטת ביהמ"ש, בעודה עובדת בעבודות נקיין בבית ספר בצפת, הגיע למקום הנאשם, פנה אליה וביקש לחזור ולהתגרר בבית. המתלוננת הסכימה לבקשת הנאשם, ואולם התנתה את חזרתו לבית בכך שיעבור טיפול. תגובת הנאשם הייתה השמעת איום, לפיו, אם המתלוננת לא תתיר לו לחזור לביתם, **"הוא יפיץ את ההקלטות שיש לו שאני בוגדת"** (עמ' 5 ש' 16).

19. המתלוננת העידה כי דבריו של הנאשם פגעו בה והשפילו אותה, בהיותם בלתי נכונים, נוכח נאמנותה לו. בעקבות חשדותיו של הנאשם, אותם השמיע באזני אחרים ואותם הפיץ, עזבה המתלוננת לדבריה (בהמשך)

את העיר צפת עם ילדיה. נטען על ידי המתלוננת, תוך שבכתה בעת הדיון, כי אמו של הנאשם הפיצה שמועות בדבר בגידתה, והראתה את תמונתה בעיר צפת, וכי היא הושפלה בחברה החרדית אליה השתייכה משפחתה.

20. המתלוננת הבהירה כי החלטת כב' השופטת אייזנברג ציינה בפירוש כי אסור לנאשם ליצור עמה קשר, וכי הנאשם התגורר בקומה אחרת באותו בניין שבו התגוררה היא עם הילדים, בדירה שבבעלותם, ושאליה הייתה כניסה נפרדת (עמ' 6 ש' 25). הובהר בעדות המתלוננת כי הסכימה לביטול הרחקתו של הנאשם, ועל הוראותיו המחמירות של צו ההגנה הזמני, שכזכור הרחיקו את הנאשם לחלוטין ממשפחתו ומביתו מרחק 500 מ' רדיוס, רק כי הוסכם על תנאי הרחקה מתונים יותר, בהם אי יצירת קשר הדדי, אי כניסה לדירת המגורים ועוד.

21. כזכור, וכמפורט בסעיף 4 שלעיל, הנאשם טען כי לא הפר צו הגנה, כי צו ההגנה בוטל ולא היה תקף. הנאשם נבנה על הניסוח של כב' השופטת אייזנברג, שציינה בהחלטתה בין היתר: "**אני מורה על ביטול צו ההגנה שניתן ביום 18.1.15**". הנאשם טען (בעדותו) כי ראה בהחלטת ביהמ"ש מיום 25/1/15 "החלטה לגבי הסדרי ראייה" ולא צו הגנה, ולכן ממילא לא הפר כל צו, כשניגש למתלוננת ופנה אליה בבית הספר. סיכומי ההגנה הפנו גם להחלטה מאוחרת יותר של כב' השופטת אייזנברג, שציינה "בהחלטה בפתקית", כעבור כחמישה חודשים, ביום 10.6.15, כי צו ההגנה בתיק זה בוטל (ראה נ/2).

באי כוחו של הנאשם ביקשו לזכות את הנאשם מעבירת הפרת צו ההגנה שיוחסה לו, ואולם איני רואה את הדברים כפי שהוצגו, שכן **מהותה של ההחלטה במסגרת הליך הה"ט נועד להגן על המתלוננת**, ולכן מדובר **בצו בימ"ש נועד להגן על אדם** - כדרישת הסעיף המיוחס לנאשם בכתב האישום. המתלוננת פתחה את ההליך לשם תכלית אחת בלבד, ועניין זה הנו ההגנה על עצמה. מצאתי כי עניין זה היה נהיר לנאשם, והובהר בבהירות בהחלטת השופטת מיום 26/1/15. כל שנאמר באותה החלטה היה כי צו ההגנה **מיום 18/1/15** מבוטל, וכי תחתיו יחייבו את הצדדים ההסכמות, שהוכתבו לפרוטוקול, ובהן צוינה במפורש המילה **הרחקה**. ההצעה לראות בהחלטת בימ"ש השלום בצפת הליך של הסדרי ראייה אינה הולמת את ההליך שננקט, שהנו הליך הגנתי במסגרת צו זמני.

22. יצוין כי באי כוחו של הנאשם, בסיכומיהם ובבקשה שהגישו בסמוך לפני הגשת סיכומיהם, טענו כי החלטת ביהמ"ש המחוזי להחזיר את התיק לשמיעה מהנקודה בה הופסקה השמיעה ערב הצגת הסדר הטיעון, מכוונת לענייני האישום השני בלבד, ולפיכך יש להותיר על כנו את התיקון שנעשה באישום הראשון, בו תוקן סעיף החיקוק המיוחס לנאשם, ויוחסה לו בו עבירת הפרת הוראה חוקית, על פי סעיף 287(א) לחוק העונשין, תחת סעיף הפרת צו הנועד להגן על אדם על פי סעיף 287(ב) לחוק. הבקשה, בה התבקשתי לשוב ולהפריד את המשפטים, נדחתה בהחלטה נפרדת. אני סבורה עקב ההחלטה של ביהמ"ש המחוזי לבטל את פסק הדין, מתבטלים התיקונים שנעשו בהסכמה בשני כתבי האישום, ולא רק בכתב האישום השני.

23. אני סבורה כי החלטתה של כב' השופטת אייזנברג מיום 25/1/15 הנה "**צו שנועד להגן על אדם**", משניתנה בהליך ה"ט (הטרדה מאיימת וצו הגנה) לתכלית ההגנה על המתלוננת, ועל בסיס טענותיה מיום 18/1/15,

שהושמעו בפני השופטת אייזנברג, ובהן גוללה את קורותיה עם הנאשם, והעידה על פחדה ממנו. מלבד טעם זה, ותכלית ההגנה על המתלוננת, אין להגבלות שהוטלו כל תכלית אחרת, והנאשם לא הצביע על כל תכלית כזו. חמישה חודשים מאוחר יותר, וזמן רב לאחר שהנאשם הגיע לבית הספר ודיבר עם המתלוננת בניגוד להוראת ביהמ"ש, דחתה השופטת אייזנברג בקשה של הנאשם ב"החלטה בפתיקת". הייתה זו בקשה שהלינה על ענייני הסדרי ראיית ילדים, ובה ציינה כב' השופטת אייזנברג כי על הנאשם לפנות לערכאה הנכונה בעניינים אלה. השופטת ציינה אמנם באותה החלטה גם כי "צו ההגנה בוטל", ואולם אין בדברים אלה לשנות את הקביעה כי ההגבלות המוסכמות, שקיבלו תוקף של החלטה שיפוטית, הן צו שנועד להגן על אדם. לא מצאתי ממש בטענת ההגנה כי קיים חוסר בהירות מהותי בצו השיפוטי שהופר, ולא ראיתי כל קושי בניסוחו.

24. המתלוננת העידה כי בהמשך אותו יום, שבו הגיע הנאשם לבית הספר ואיים להפיץ קלטת לגבי אי נאמנותה לו, התקשר אליה, בסמוך לשעה 23.00, גיסה, בעלה של אחותה, יעקב אבוטבול, שלא ידע דבר על מה שקרה כי היא לא ספרה על כך קודם לכן. גיסה של המתלוננת אמר לה שהנאשם התקשר אליו וביקש להעביר מסר כי הוא רוצה לחזור הביתה. המתלוננת העידה כי אמרה לאבוטבול להבהיר לבעלה כי היא מסכימה שיחזור, בתנאי שיסכים לעבור טיפול. בהמשך חזר אליה גיסה שוב, ומסר לה בטלפון שהנאשם איים להתאבד, וכי הוא מתכוון "להוציא את ההקלטות". המתלוננת העידה (עמ' 7) שגיסה אמר לה שהנאשם מסוכן, ושתעלה על מונית ותגיע לבית אחותה שבבית שמש. למחרת, עקב הדברים שקרו, הגיעה המתלוננת להגיש תלונה במשטרה לגבי האיומים ולגבי הפרת הוראת צו ההגנה, נשוא האישום הראשון.

25. גיסה של המתלוננת, מר אבוטבול, דתי חרדי, תושב בית שמש, העיד כי להפתעתו התקשר אליו הנאשם, סיפר לו שהמתלוננת בוגדת בו עם גבר נשוי, ביקש את סיועו בכך שיעביר למתלוננת מסרים, לפיהם הוא מעוניין לחזור הביתה, ואם לא כן, יפיץ בעיר צפת תמונות שלה עם הגבר הנשוי (עמ' 14-15). גיסה של המתלוננת העיד כי דיבורו של הנאשם, מצבו ואיומיו נטעו בו חשש שמא יפגע במתלוננת. העד העיד (עמ' 15 ש' 20) שהתרשם מהנאשם שהיה "סהרורי", ואמר שיכול לעשות דברים מסוכנים. העד אישר שהנאשם אמר לו שהוא יכול להיות יותר גרוע מעבריינים (עמ' 16 ש' 8).

26. מר אבוטבול העיד כי הנאשם לא שלח לו בסופו של דבר כל הקלטה או ממצא שיש בו ראייה לגבי בגידתה של המתלוננת בו, אלא רק חזר שוב ושוב על הטענה לגבי הבגידה, והצהיר כי יש בידיו הקלטות ותמונות, וכי הוא יפרסם אותן ויזיק לה בצפת. מר אבוטבול היה בקשר עם המתלוננת, לבקשת הנאשם, וזו אמרה שאם הנאשם רוצה, אזי שישלח את הממצאים שהוא טוען כי קיימים בידיו, ואולם הנאשם, כאמור, נמנע מכך.

27. עדותו הנקודתית של מר אבוטבול עוררה את אמוני המלא. מדובר במי שהעיד במבוכה, וניכר בו כי מעורבותו בעניינים רגישים ביותר שבין גיסתו לבעלה נכפתה עליו באותה שיחת טלפון מפתיעה שהנאשם התקשר אליו, ובמספר שיחות עוקבות שבהן דרש הנאשם את מעורבותו של הגיס בעניינים שבינו לבינה, שבראשם חשדות קשים והטחות אשם במתלוננת כי בגדה בבעלה. האיש, תושב בית שמש, העיד כי לא ידע דבר על המתרחש בביתם משפחת הנאשם בצפת, עד לאותן שיחות טלפוניות (עמ' 17 ש' 29). העד העיד עוד כי התעוררה

אצלו דאגה אמיתית, בין היתר כי שמע את הנאשם עונה לאמו, שקראה לו מרחוק: "**עזבי אותי, אם לא אני אתאבד**" (עמ' 16 ש' 1). מדובר בתיאור אותנטי, של מי שנעדר מניע לכאורה להפליל את הנאשם, ושמתאר התרחשות קולחת ומצב נפשי מסויים ומפורט שהנאשם היה שרוי בו.

28. העד אבוטבול הסביר כי הנאשם לא אמר לו ישירות כי יתאבד (עמ' 17 ש' 21), אך הוא שמע את הדברים שהנאשם אמר לאמו, ומכאן התעורר חששו לגרוע ביותר. בהמשך לדברים אלה, הציע אבוטבול למתלוננת להגיע לבית אחותה שבבית שמש למנוע פגיעה של הנאשם בה. דברים אלה תואמים את גרסת המתלוננת, שגם אותה מצאתי, כפי שיפורט בהמשך, מהימנה.

29. הנאשם לא הכחיש את הגעתו לבית הספר ואת שיחתו עם המתלוננת, בניגוד להחלטת בית המשפט, אך הסביר כי עשה זאת כי ביקש לקחת משם שניים מהילדים המשותפים, שנכחו בבית הספר עם אמם. הנאשם הכחיש כי איים על המתלוננת בהפצת הקלטות (עמ' 31 ש' 16) אף הכחיש שאי פעם איים בהתאבדות (שם ש' 20). הנאשם הכחיש שביקש מהמתלוננת, בפגישתם בבית הספר, שתחזור אליו, ואף הכחיש שניסה להפעיל את גיסו מר אבוטבול, שישפיע על המתלוננת לקבלו חזרה. הנאשם טען כי משבגדה בו המתלוננת, היא אסורה עליו (עמ' 34 ש' 7). יחד עם זאת, הנאשם אישר שהתקשר לגיסו חמש פעמים ביום האירוע, לדבריו כדי "לנסות לסגור את העניין בשקט" (עמ' 37 ש' 1).

30. הכחותיו של הנאשם לגבי האיומים שהשמיע באזני המתלוננת, במפגש בבית הספר שלא הוכחש, ובאזני הגיס, בשיחות הטלפוניות שלא הוכחשו, לא עוררו את אמוני, ולא הקימו ספק בגרסתם האמינה בעניין זה של המתלוננת והגיס. התרשמתי כי הנאשם לא דיבר אמת גם על כך שלא ביקש, ולא עשה מאמצים, כדי שהמתלוננת תחזירו לביתם. יש לזכור כי היא הייתה זו שהוציאה את צו ההרחקה, כך שגם הכוח להחזיר את הגלגל אחורה היה בידיה.

31. מצאתי את גרסת הנאשם כבלתי סדורה וכזו שלא עוררה אמן. גרסת המתלוננת הציגה מסלול הולך ומחריף של האשמות כלפיה בגין חוסר נאמנות, שהביאו את אותה לספוג איומים כלפיה ולהתנהגות בלתי רציונלית שסיכנה אותה. היא פעלה במצב זה להוציא לנאשם צו הרחקה, ובהמשך גם גיסה אמר לה לעזוב את צפת ולהגיע לבית שמש, מחשש שהנאשם, שעשה עליו רושם כי אינו יציב, יפגע במתלוננת ובעצמו. גרסת הגיס נמצאה כאמור אותנטית, והבעת הדאגה שלו למתלוננת הותירה רושם כנה, שהנו תוצאה של התרשמות מהתנהגות הנאשם ומשמיעת איומיו. גם גרסת המתלוננת הסתדרה לוגית עם מהלך ההתרחשויות. לעומת זאת, הנאשם פסח על שתי הסעיפים בגרסתו - **מחד**, ניכר כי האמונה כי אשתו בגדה בו נמצאת במרכז מהותו. הדברים הושמעו מצדו בכאב גם בחקירתו במשטרה, וגם בעדותו, שם העיד בהרחבה כי אשתו התרחקה ממנו ולא קיימה עמו יחסי אישות, וכי האמין לשמועות על קשר שאשתו מנהלת עם גבר בשם ניסים, אב 14 ילדים, הנשוי לאחת אביבה מצפת (ראה לדוגמה בלבד עמ' 28). הנאשם אף טרח והגיש מטעמו שיחה מתומללת שבה הוקלט עימות משולש בין אותה אביבה, לבין המתלוננת, שנערך בנוכחות הנאשם (נ/12 ותמליל נ/12א). **מאידך**, הנאשם הרחיק עצמו מכל איום שיחוס לו, לפיו איים על המתלוננת ועל הגיס אבוטבול, לפרסם את ההקלטות. מדובר בגרסה שקיימת בה סתירה פנימית.

32. התרשמתי כי החשדות שהנאשם חשד במתלוננת הציפו את כל ישותו והשפיעו עמוקות על התנהלותו בתקופת אירועי כתב האישום, עד כדי הפיכתו, באותה תקופה, לעיקר הווייתו. ניתן היה להתרשם כי הנאשם, ואמו שליוותה אותו לדיונים, מונעים מתוך תחושות פגיעה קשות, על כך שהמתלוננת לא הייתה נאמנה, וכי הכחשותיה של המתלוננת מושמעות מבחינתו לשווא, מבלי לסדוק את מידת השכנוע הטוטלית שלו בכך שנבגד.

33. כשהעיד הנאשם, ביום 3/1/16, התייחס באריכות לשמועות שהגיעו אליו בדבר ניאופה לכאורה של אשתו, ואף הגיע לכדי דמעות (עמ' 29 ש' 26). מבחינה זו, שוכנעתי בהתרשמותו של הגיס אבוטבול, כי הנאשם הותיר עליו רושם, בשיחות הטלפון, כ "סהרורי" ומסוכן. התרשמות זו תואמת את התנהגות הנאשם, ומדובר בהתנהגות החשודה כבלתי רציונלית. מכאן, לא נתתי אמון בגרסה כי לא איים לחשוף הקלטות.

34. לגופו של עניין, מסתבר כי ההקלטה היחידה שהנאשם החזיק בידו (אחרת לא הוצגה), הנה אותה הקלטה בה נערך "עימות" בין המתלוננת לאותה אביבה, אשת ניסים. בשיחה ארוכה בוטה ובלתי נעימה, הטיחה אותה אביבה במתלוננת האשמות קשות, בשפה קשה ובקללות. בניגוד לנטען על ידי ההגנה בסיכומיה, המתלוננת לא מותירה בדבריה באותה הקלטה רושם של אישה אסרטיבית ותוקפנית, ואין בדבריה איומים מפורשים להעליל על הנאשם או לפגוע בו. המתלוננת אמנם שוללת את המיוחס לה, אבל יחסית לבת שיחה, הנוקטת וולגריות ממש, המתלוננת ממעטת לדבר, ונוהגת בלקוניות ובעדינות.

35. המתלוננת הותירה רושם חיובי ואמין ביותר. אין לשלול כי נפלה קורבן לחרושת שמועות אכזרית, אשר בחברתה גובלת בעלילת דם, וזכתה ביחס מחפיר מצד בעלה, ומצד אמו וסביבתם. המתלוננת אישרה כי נסעה עם אותו ניסים, שהנו עובד עירייה, מספר פעמים ברכבו כ"טרמפ", ולא מעבר לכך. אין לשלול כי אותה אביבה, אשת ניסים, שהוקלטה פונה למתלוננת בגסות רבה, הפיצה ופיזרה שמועות קשות בגין חשדותיה בבעלה, והשפיעה על הנאשם כפי שהוא עצמו העיד. ניכר כי המתלוננת לא הגזימה בתיאוריה לגבי התנהגותו של הנאשם והייתה נאמנה לאמת, גם כשהאמת הקלה עם הנאשם. כך לדוגמה - המתלוננת הבהירה כי הנאשם לא הכה אותה מעולם (עמ' 9 ש' 20), וציינה כי נקט בעיקר אלימות מילולית ובהאשמות. עוד לדוגמה באשר למתינות גרסתה - המתלוננת אישרה כי ביום שהגיע הנאשם לבית הספר, הוא בא כדי לקחת את הילדים (ולא במטרה לאיים עליה, וראה עמ' 11 ש' 17). מדובר בסימני אמת, השוללים את הטענה כי מדובר בעלילה במטרה להזיק לנאשם. לא הובא כל נתון בר משקל, שישכנע בטעם כלשהו מדוע אישה חרדית, אם לשישה ילדים, אשר נטען כי ויתרה על תשלום הכתובה בהליך הגירושין (טענה שלא נשללה על ידי הנאשם, וראה עמ' 52 ש' 29, מיום 18/1/18), תעליל על בעלה. אילו היה מדובר בעלילה מכוונת, שמטרתה להרחיק את הנאשם או להביא לכליאתו, הרי שהיה מצופה שייכלל בפרטי הסיפור הבדוי מידע חריף יותר, על אלימות או על איומים קשים, ולא כך היה.

36. מצאתי כי עבירות האישום הראשון, הפרת צו בימ"ש שנועד להגן על אדם, ואיומים, על המתלוננת ועל הגיס - הוכחו מעבר לספק סביר. האיומים לפרסם הקלטות ותמונות לגבי בגידה של אישה נשואה, הנן איום בפגיעה שלא כדין בשמה הטוב של המתלוננת, והדברים נאמרו כדי להפחידה או להקניטה. האמירות שהושמעו למר

אבוטובול, הוּו אף הם איומים, על אף שהאיום היה לפגוע במתלוננת, וזאת על פי קביעת ביהמ"ש העליון בענין לם (רע"פ 2038/04, שמואל לם נ' מ"י (04.01.06))

37. מכאן, ולא בלי קשר בין הדברים, העידה המתלוננת גם על האירוע נשוא האישום השני, שגם לגביו הואשם הנאשם באיומים על המתלוננת ועל עורך דינה עו"ד המאם חליחל. המתלוננת העידה (עמ' 7 ואילך) כי ביום הדיון בבית המשפט לענייני משפחה, בעודה עומדת ליד עורך דינה, פנה הנאשם לעו"ד חליחל, ואמר לו: **"אתה מעכברה, אם אצלכם אישה הייתה בוגדת, נכון שהיו דוקרים אותה?"** לטענתה, עוד חליחל השיב לנאשם **"הפור, מי שמדבר ככה צריך לעשות את זה"** וכי אז הסתכל עליה הנאשם, ואמר: **"לא, אותה צריך לדקור"** בעודו עושה בידו תנועת יד מאוגרפת, בתנועה של דקירה. המתלוננת העידה כי בהמשך, כשיצאו היא והנאשם מהאולם, לבקשת השופט, שביקש להישאר באולם עם עורכי הדין בלבד, אמר לה הנאשם כי אם הילדים יהיו אצלה, ידקור אותה וייקח אותם (עמ' 8 ש' 9).

38. המתלוננת העידה כי דבריו של הנאשם הפחידו אותה, וכי בכתה, וחשבה על מקרים בהם גברים רוצחים אישה וילדים ומתאבדים.

39. עו"ד המאם חליחל העיד כי הוא עורך דין בתחום דיני המשפחה שייצג את המתלוננת בכל ההליכים בבית המשפט לענייני משפחה. ביום האירוע עמד עו"ד חליחל, לדבריו, בקומה השניה של ביהמ"ש בקרית שמונה טרם הדיון, כשלידו עו"ד גפן, שייצג את הנאשם. במקום ישבו אחיו של הנאשם ואמו. הנאשם התקרב ודיבר בבטות, כשהאשים את המתלוננת בבגידה, ואמר בין היתר: **"שהמתלוננת למעלה עם מטפחת, ולמטה בלי כלום"**, כשהתקרבה המתלוננת, שעלתה במדרגות הבניין ברגל, אמר הנאשם: **"אצלכם בעכברה אישה כזאת היו דוקרים אותה"** ועשה תנועה כמו סכין ננעצת, מספר פעמים (עמ' 22 ש' 17). הנאשם אף אמר, כשהמתלוננת המשיכה והתקרבה, שכך צריך לעשות "לה", וזאת בצעקות ובטונים גבוהים. עו"ד חליחל העיד כי בשלב זה הוא לקח את המתלוננת מהמקום, וביקש שלא לדבר עוד עם הנאשם.

40. עו"ד חליחל העיד כי הגם שאינו בטוח מה מהתוכן המאיים המתלוננת שמעה, הוא ראה שהיא נסערת ובוכה (עמ' 22 ש' 28 ואילך), וכי היא הייתה בהלם. עוד העיד עורך הדין, כי אמו של הנאשם שהייתה במקום התלהמה וקיללה, והשמיעה איומים של ממש נגד המתלוננת, בין היתר כי תירה בראש שלה ולא תיתן לה לגור בבית שלה, ואף אמרה: **"את לא תגידי לי שאני רצחתי את בעלי"** תוכן שנותר בלתי ברור לעו"ד חליחל.

41. עו"ד חליחל העיד כי לא שמע את הנאשם אומר כי צריך לדקור **את המתלוננת**, בנוסח המדויק שנמסר כשהמתלוננת העידה (עמ' 24 ש' 28), ואולם המילים על כך שבעכברה דוקרים נשים **כאלה**, נתפס על ידו כאיום חד משמעי (עמ' 25 ש' 5). עו"ד חליחל העיד כי אינו זוכר סיטואציה שבה נאשם והמתלוננת נשאו לבדם, אבל לא שלל שאפשרות כזו יכולה הייתה לקרות (עמ' 26 ש' 7).

42. עו"ד חליחל, בעדותו הראשונה, בינואר 2016, נשאל על יד הסנגור הקודם של הנאשם לראשונה לגבי עניין קפה קפה, וכך היה הדבר:

ש: אתה מכיר כתב אישום שקשור למקרה שקרה ב"קפה קפה"?

ת: בטח, יש לי גם העתק.

ש: מה הנסיבות של אותו כתב אישום, איפה זה מנוהל?

ת: זה לא שאני מטפל בתיק ההוא, לפני הדיון הלקוחה שלי מספרת לי שמצאה בתוך הבית העתק של כתב אישום נגד האדון שהיא המתלוננת, עם תעודות זהות שלהם, כתובת, עם השמות באירוע שהיה במסעדת "קפה קפה" בת"א, והיא אומרת אני לא זוכרת שזה קרה, אני לא זוכרת את המקרה, היתה תקיפה, הוא הוריד לה מטפחת, והיא אמרה לי שהיא לא זוכרת בכלל כזה אירוע. כתב האישום עצמו הוגש בנוכחות עו"ד גפן לתיק בית המשפט". (עמ' 25 ש' 26)

43. מאבטח ביהמ"ש בקריית שמונה אשר מלכה, אשר הודעתו במשטרה הוגשה בהסכמה (ת/5), העיד כי ביום האירוע עלה למעלה להתערב במקרה של חילופי דברים בקול בין צדדים בהמתנה לביהמ"ש לענייני משפחה, וכי האירוע נרגע מהר בהתערבות עורכי הדין.

44. הנאשם, בגרסתו הראשונה לעניין החשד לאיומים בבית המשפט, שנגבתה ממנו ביום האירוע 7/7/15 (סומנה ת/1) אישר כי כשנעשו נסיונות להגיע לפשרה מחוץ לאולם, **אמו השתוללה והתערבה**, כשעלתה הצעה שהמתלוננת תקבל את הדירה הרשומה על שמה. בהמשך, כך מסר הנאשם, השמיע עו"ד חליחל הערה על הכתובה, ושאל את המתלוננת מה מגיע לה לפי כתובתה. הנאשם מסר כי בתגובה, הוא אמר לעו"ד המאם כי **"לא מגיע לה כתובה, ובכלל, אצלו בכפר שלו איפה שהוא גר בעכברה, על מעשה כזה שאישה הולכת עם מישהו אחר אצלם נוקמים, אצלם בכפר באורח חיים שלהם הם נוקמים, ואיך מבקש ממני לתת כתובה"** (ת/1 ש' 15) הנאשם אישר כי **המתלוננת הגיעה למקום** בסמוך לסיטואציה שתיאר. הנאשם הכחיש שהשתמש במילה **"דוקרים"** ועמד על כך שהשתמש במילה **"נוקמים"**. הנאשם לא הכחיש, באותה חקירה משטרתית ראשונה, שביצע תנועה המחקה דקירה, ואמר כי **אינו זוכר מה עשה כי היה סוער**, אך טען שלא השתמש בידיו לסמן משהו רע. הנאשם הכחיש בתוקף שאמר לאשתו, במעמד בו נותרו ביחידות, שידקור אותה.

45. בעדותו בביהמ"ש (עמ' 32) מיתן הנאשם את גרסתו בדבר האמירה לעו"ד חליחל, ולא אישר שאמר ש"נוקמים" באישה מהסוג האמור בעכברה, אלא העיד כי שאל שאלה רכה יותר, שמשמעותה כי אישה מהסוג הזה, הבוגדת, לא מגיעות לה זכויות. הנאשם שלל שבחקירתו במשטרה השתמש במילה "נוקמים" וטען שהמילה הוצעה לו ונבחרה בסוף על ידי חוקר המשטרה (עמ' 37 ש' 26). מסירת גרסאות שונות בפרטים מהותיים, וסתירה בתוכן, פוגעים באמינותו של הנאשם.

46. לגבי הטענה כי נופף ידיו בתנועת דקירה, האשם העיד כי אכן נופף ידיים תוך שדיבר, אבל לא בתנועת סכין (עמ' 37 ש' 15).

47. עדותו של עו"ד המאם חליחל מקובלת עלי ללא עוררין. עדותו השאירה רושם אמין כשנמסרה בחודש פברואר 2016, ורושם זה לא השתנה גם לאחר הבירור המעמיק שנעשה בעניין קפה קפה וכתב האישום המזויף. העד דייק בפרטים, וניכר כי איננו ממחר לתמוך בכל טענה של מרשתו, כשלא היה בטוח בנכונות טענותיה. כך לדוגמא, הביע ספק בטענת המתלוננת כי היא נשארה לבדה עם הנאשם, כפי שטענה, אף העיד בזירות כי איננו בטוח המתלוננת שמעה את מלוא דבריו של הנאשם, גידופיו והאיומים שהשמיע. העד שלל את טענת המתלוננת כי הנאשם אמר לה ישירות שצריך לדקור אותה (עמ' 24 ש' 28).

48. התרשמתי כי בין המתלוננת לעו"ד חליחל התקיימו יחסי עורך דין לקוח רגילים. על פי המוסכם, הודיע עו"ד חליחל ישירות לביהמ"ש על גובה שכר הטרחה ששולם לו, ומדובר בנתון שאיננו חריג כלל. לא מדובר במי שיפעל בדרך של הפללת שווא כלפי היריב המשפטי של מרשתו, אלא במי שהותיר רושם של עורך דין ועד אמין והגון.

49. הטענה בדבר אפשרות כי עו"ד חליחל נקט בזיוף מכוון, או כי השתמש במודע במסמך מזויף, כדי לשפר את ייצוג המשפטי של מרשתו, הנה טענה שאינה מתקבלת כלל על הדעת, וזאת לנוכח הרושם הטוב שהותיר עד זה, ולנוכח תשובותיו המשכנעות בחקירתו הנוספת, בחודש ינואר 2018 לגבי כתב האישום המזויף. במיוחד יש לדחות את הטענה על דופי מכוון בהתנהגותו של עו"ד חליחל בנסיבות מקרה זה, שבו הרווח למתלוננת מהצגת אותו כתב אישום איננו ברור כלל. אני שוללת כל טענה כי עו"ד חליחל לקח חלק בזיוף כתב האישום, או כי ידע שמדובר בזיוף.

50. כתב האישום המזויף הוצג בבית המשפט לענייני משפחה ביום שבו השמיע הנאשם את האיומים המיוחס לו במסדרון בית המשפט, 7/7/15. באותו דיון, בפני כב' השופט קימלמן, הנאשם גולל באזני השופט כי התברר לו שהמתלוננת **בילתה ב"קפה קפה"** בעוד שטענה כי הייתה אצל הרבנית (ראה נ/1, פרוטוקול הדיון, עמ' 4 ש' 3).

בהמשך לדברים אלה, הגיב עו"ד חליחל, כי הוא מבקש להראות לביהמ"ש מה עשה הנאשם ב"קפה קפה" והגיש את כתב האישום המזויף. עו"ד חליחל אף הודיע לביהמ"ש כי מחוץ לאולם איימו הנאשם ואמו על המתלוננת באיומי רצח.

51. כתב האישום המזויף של בימ"ש שלום תל אביב (מסומן נ/3 ו - נ/3 א), בת"פ 48987-01-14, מצוין כי הנאשם ששמו **"י כ ונטורה"**, ילד 1977, שמספר תעודת הזהות שלו הנה מספר ת"ז האמיתית של הנאשם, ביצע ביום 23/1/14 עבירת תקיפה ואיומים כלפי אשתו, בבית קפה "קפה קפה" שבכיכר המדינה בתל אביב. צוין בכתב האישום כי הנאשם סטר לאשתו אגב ויכוח, הניף מעל ראשה מחבת ברזל יצוק, ואיים כי "יפצח את ראשה". בהמשך נאמר שהמתלוננת ניסתה לברוח מבית הקפה, ואולם הנאשם רדף אחריה, משך את המטפחת שעל ראשה וחשף את שיערה, תוך שצעק "חכי חכי מה אעשה לך". עדת התביעה הראשונה ברשימת עדי התביעה הנה "ע כ ונטורה", המתגוררת בצפת.

52. בפועל, התנהל התיק הפלילי של ביהמ"ש בתל אביב נגד נאשם ששמו צחי ונטורה, תושב מרכז הארץ,

שהורשע ונענש בגין אלימות כלפי בת זוג בשם אחר. העבירה נעברה בדירת המגורים במרכז הארץ ובנסיבות אחרות לחלוטין מאלה שתוארו בכתב האישום המזויף (ראה נ/6).

53. כתב האישום המזויף הוגש על ידי עו"ד חליחל לא רק באותו דיון בביהמ"ש לענייני משפחה, כי אם גם בהליך נוסף בבית הדין הרבני, שם נטען כי הנאשם עומד לדין בגין אישום פלילי נוסף. לעומת זאת, **כתב האישום לא הוזכר כלל בהליך הפלילי, ולא הובא כל נתון הטוען כי המתלוננת הזכירה את קיומו של תיק זה בתלונתה או בשרות המבחן, שנפגש עמה בהכנת תסקיר המעצר לגבי הנאשם.** טענת הנאשם כי כתב האישום המזויף סייע בהרחקתו או במעצרו לא הוכחה ולא נתמכה בכל ראיה. הנאשם נעצר עקב עניני תיקים אלה הנדונים כאן, במסגרת הליך המ"ת המקביל, ואין כל נתון על כך שהזיוף פעל בפועל נגדו להרעת מצבו

54. כבר בעדותו בחודש ינואר 2016, העיד עו"ד חליחל כי כתב האישום נמסר לו ע"י המתלוננת לפני הדיון בביהמ"ש לענייני משפחה, כי היא ספרה לו שמצאה את המסמך בביתה, וכי איננה זוכרת את המקרה המתואר בכתב האישום, ולכן האישה שם איננה היא (עמ' 25 ש' 29). בעדותו השנייה, בינואר 2018 (עמ' 43) העיד עו"ד חליחל כי כיומיים לפני אותו דיון הראתה לו המתלוננת את המסמך, וכי היה ברור שלא מדובר באירוע שבו הנאשם תקף את המתלוננת. לטענת עו"ד חליחל, הוא ערך בדיקה במערכת נט המשפט, הקיש את מס' תעודת הזהות של הנאשם ואת מספר התיק, וראה כי כתב האישום אכן מתנהל נגד הנאשם (עמ' 43 ש' 30). עו"ד חליחל העיד כי הסתמך על מה שקיבל, הניח שמתנהל נגד הנאשם כתב אישום בתל אביב, ובהמשך הגיש את כתב האישום לשופט.

55. עו"ד חליחל העיד כי הדיון לא עסק כלל בהרחקה, ולכן הגשת כתב האישום המזויף לא התבקשה, ואולם כשהנאשם דיבר, והזכיר מטעם עצמו את המילים "**קפה קפה**", כשטען שאשתו יושבת ב"קפה קפה", זה היה "**כאילו מישהו נותן לי מכת חשמל**" (עמ' 44 ש' 23) והביא לכך שאסוציאטיבית הוא הזכיר את כתב האישום, הממקם את הנאשם דווקא ב"קפה קפה".

56. עו"ד חליחל הדגיש כי לא עלה בדעתו שמדובר בכתב אישום מזויף, והוא הסתפק בבדיקה במערכת נט המשפט, לבדוק שהתיק אכן קיים. עוד העיד העד, כי היה בטוח שמדובר באישה אחרת שישבה עם הנאשם ושאותה תקף (עמ' 47 ש' 11). העד הבהיר כי המתלוננת מסרה לו שהיא מעולם לא הייתה עם הנאשם בתל אביב, כך שהיה ברור שמדובר באירוע לא ידוע שהנאשם הסתבך בו עם אחרת.

57. גם המתלוננת העידה באופן אשר נמצא תואם את עדותו של עו"ד חליחל לגבי האופן בו התגלגל כתב האישום המזויף לידיו של עורך הדין. בעדותה בחודש ינואר 2018 העידה המתלוננת כי מצאה את כתב האישום המזויף קרוע לפיסות בסלון דירתה, וכי הדביקה את חלקי נייר לקבלת המסמך, אשר ניכר בו כי הודבק (עמ' 62 ש' 20)., וכי לאחר שהדביקה, מסרה את המסמך לעו"ד חליחל יומיים שלושה לפני הדיון (עמ' 63 ש' 24). המתלוננת ציינה כי מצאה את המסמך בתקופה שבה הנאשם לא היה מנוע להיות בצפת, וכי מיד חשדה שהוא נכנס לבית והשאיר במקום את הנייר הקרוע (עמ' 64 ש' 6). העדה העידה כי התפלאה לראות את שמה על המסמך, וחשדה שלנאשם קשר עם אישה אחרת נשואה, שהוצגה כאשתו (עמ' 65 ש' 12). המתלוננת דחתה מכל וכל את הטענה כי זייפה את המסמך, טענה כי אין לה מחשב, וכשהוטח בה

שהיא זו שיזמה את הזיוף, העלתה השערה שמי שמסוגל לבצע זיוף מסוג זה הוא הנאשם דווקא, וכי הוא הכניס את המסמך לביתה על מנת לסבכה (עמ' 65 ש' 24).

58. כאמור, גרסת עו"ד חליחל, ככל שהיא נוגעת לכתב האישום המזויף, מקובלת עלי. אני מאמצת את טענתו של עו"ד חליחל כי לאחר שקיבל את כתב האישום מידה של המתלוננת, וסבר כי מדובר בנאשם, שוב לא פקפק בהנחתו הבסיסית.

59. טענתו של עו"ד חליחל כי ערך בדיקה במערכת נט המשפט, וכי הקיש את מספר התיק, יחד עם מספר תעודת הזהות של הנאשם, ומצא כי התיק אכן קבוע לדיון וקיים, אינה נשללת ואף נתמכת, בחוות דעת שהוגשה מטעם ההגנה, וסומנה נ/15. בתעודת עובד הציבור מאת עובדת מערכת בתי המשפט גב' שרה סבג, מצויין (סעיף 4.2 לחוות הדעת) כי מי שמזין מספר תיק במערכת נט המשפט, יכול לקבל מידע לגבי אותו תיק (אלא אם יש חסיון או מדובר בתביעה קטנה), לרבות כתבי טענות, מועדי דיון וכו'. בהמשך מצויין כי מי שמזין, בנוסף למספר התיק, גם מספר תעודת זיהוי של מישהו אחר **אינו מרויח כל מידע נוסף**, וכי הוא יראה את אותו המידע שממילא ניתן לראות בהזנת מספר תיק בלבד (סעיף 4.3).

המסקנה היא, לפיכך, כי טענתו של עו"ד חליחל כי הזין את מס' ת"ז של הנאשם ואת מספר התיק, וקיבל מידע על כך שהתיק קיים ומתנהל, הנה טענה הגיונית. עו"ד חליחל היה מקבל את אותו מידע בדיוק, גם אילו לא הזין את מספר תעודת הזהות, והיה מסתפק בהזנת מספר התיק בלבד.

60. לגבי התנהלותו של עו"ד חליחל ניתן לומר כי יתכן שהיה עליו לבצע בדיקה יסודית יותר, ולבחון לעומק את נסיבותיו של ההליך בתל אביב. בכך היה מונע את הטעות, והיה חושף את הזיוף. ואולם אני מקבלת את גרסתו, לפיה הסתפק בבדיקה שטחית במערכת נט המשפט, תוך שלא פקפק בכך שמדובר במסמך כשר, וקובעת כי פעל בתום לב.

61. גם גרסתה של המתלוננת בנקודה זו עוררה את אמוני, ואיני סבורה שהיא נתנה יד, קל וחומר לא יזמה, מעשה זיוף של כתב האישום. המתלוננת לא טמנה פח לבא כוחה, ולא גרמה לו בידועין להגיש בשמה כתב אישום מזויף.

62. אדגיש שוב בנקודה זו, שהנה מרכזית בהחלטת בית המשפט המחוזי לבטל את פסק הדין, כי אין כל הגיון בטענה שעו"ד חליחל ישתתף במודע בזיוף מסמך, או בשימוש במסמך שזויף, וייסכן את מקצועו ואת שמו הטוב, בתיק דיני משפחה זה, ובמיוחד לשם טיעון שולי לחלוטין, אשר ספק גדול אם הועיל למתלוננת בכלל. אין גם הגיון בטענה שהמתלוננת זיפה את המסמך, ולא הובא כל נתון לגבי קשר כלשהו שלה לבית המשפט בתל אביב, לנאשם ונטורה, או לקפה קפה. יתרה מכך - גם לגבי המתלוננת - לא הובא מניע שיסביר למה לה לאשת הנאשם לפעול לזיוף כה גס, הרי אילו דרכה הייתה דרך שקר, יכולה הייתה לייחס לנאשם עבירות חמורות, בכזב קל לביצוע וללא מלאכת זיוף של כתב אישום.

63. עו"ד חליחל עצמו היטיב להביע את הפרדוקס שבטענת הזיוף שיוחסה לו:

עמוד 14

" זה לא תרם לי באותו רגע שום דבר וזה באמת עם כל הכבוד, רק אדם הזוי וחולה נפש אולי, היה מגיש בידיים שלו משהו מזויף לבית המשפט עצמו, וזאת כדי בעצם לא להשיג כלום וגם אם כן היה משיג" (עמ' 48 ש' 22)

64. כפי שצינתי בפתח הכרעת דין זו, "תעלומת קפה קפה" לא מגיעה לפתרונה, ואין בידי להציע תסריט מועדף באשר לזהותו של מי שזייף את כתב האישום, של בית משפט השלום בתל אביב, כך שייראה כאילו הוא מיוחס לנאשם כאן. כאמור, המתלוננת חושדת כי הנאשם עצמו ידו בדבר. גם המאשימה מצביעה על צירוף המקרים הנדיר שלפיו היה זה הנאשם שהזכיר מיוזמתו את בית הקפה "קפה קפה" באותו דיון שבו הוגש המסמך המזויף, שמפרט אירוע שהתרחש ב"קפה קפה". אכן מדובר בצירוף מקרים מחשיד, במיוחד משהוזכר והוסכם כי בעיר צפת אין כלל בית קפה של "קפה קפה". בנוסף, מדובר בנאשם אשר התרשמתי ממנו, כפי שכבר צויין, כי היה מוצף ברגשי קיפוח ועלבון, עד כי יתכן שפעל בתחכום על רקע זה. ואולם אין בדברים אלה כדי לקבוע כי הנאשם הוא שזייף המסמך, גזר אותו והניחו בדירת מגורים ששם מצאה אותו המתלוננת. הנאשם הכחיש כל קשר לכתב האישום המזויף, וטען כי אותו מסמך רק הזיק לו (עמ' 55 ש' 16), ונראה כי אין לנו אלא להניח לעניין קפה קפה בלא הכרעה בחידה זו.

65. בשולי עניין זה ניתן לציין, כי אין לשלול שמעורבים אחרים המקורבים לנאשם היו יכולים ליזום את הזיוף האמור. בכלל זה ניתן להזכיר את אותה אביבה, אישה נשואה שנטרה למתלוננת, בשל חשדה בה כי הייתה בקשר כלשהו עם בעלה. אותה אביבה הוקלטה בשיח בוטה ביותר בעימות שנערך בנוכחות הנאשם והמתלוננת, והותירה רושם בלתי חיובי.

66. גם אמו של הנאשם, גב' ח כ, הוזכרה כמי ששיחקה תפקיד מרכזי בסכסוך בין הנאשם למתלוננת, וכמי שנטרה לכלתה, קיללה אותה ואף איימה עליה ביום הדיון בבית המשפט לענייני משפחה. גב' כ אף הגישה ישירות לתיק הפלילי, דרך מזכירות ביהמ"ש בקרית שמונה, מסמכים שהכינה בכתב ידה, ושבהם התבטאה באופן חריף ביותר נגד המתלוננת, על פני עמודים רבים של נאצות. ראו לעניין זה את ה"החלטה בפתקית" בת"פ 1481-02-15 מיום 24/12/15, שם צינתי כי אמו של הנאשם הגישה ביוזמתה מסמכים לתיק ביהמ"ש. בניירת זו, שנערכה על ידי אמו של הנאשם, **ציינה האם את עניין קפה קפה**, והזכירה שוב ושוב כי המתלוננת בוגדת בבעלה. יצויין כי אמו של הנאשם ציינה גם (בעמוד 2 של הניירת שהגישה) כי **הנאשם, ואף היא עצמה, אמרו לעו"ד המאם שאם דבר כזה היה קורה במגזר שלו, המגזר הערבי, הן רוצחים אותה**. עניין זה מובא רק בשולי הדברים, ומבלי שאתבסס עליו לקביעת עובדות.

67. כפי שצויין, אני נותנת אמון בגרסת המתלוננת, שעוררה את אמוני עוד בטרם הודע הסדר הטיעון, וכן בגרסתו של עו"ד חליחל, שגם דבריו נמצאו אמינים ומשכנעים. הרושם הטוב מעדותם של המתלוננת ושל עו"ד חליחל לא השתנה גם לאחר שהוקדשה יריעה נרחבת לבדוק ככל הניתן את עניין כתב האישום המזויף, וכל זאת על פי המפורט לעיל. בנוסף, כאמור, אני מאמצת גם את עדותו של הגיס מר אבוטבול.

68. גרסאותיהם של **עדי ההגנה** אינן מסייעות לנאשם לנטוע ספק במצע הראייתי המוצק להוכחת אשמתו.

עו"ד אבי גפן, שייצג את הנאשם בביהמ"ש לענייני משפחה ביום 7/7/15, בעת שהנאשם איים על המתלוננת ועל עו"ד חליחל, העיד מטעם ההגנה ביום 29/2/16. עד זה לא מסר כל גרסה במשטרה, וזאת כי סרב להגיע בטענה כי עדותו אסורה וחוסה תחת חסיון עו"ד לקוח (ראה מזכרים ת/12 ות/11, המתעדים נסיונות לזמן את עו"ד גפן). עו"ד גפן העיד כי השיחה במסדרון ביהמ"ש התנהלה ברוח טובה, וכי האמירה לגבי מה היה קורה לאישה "כזו" במגזר הערבי, הייתה לכל היותר אמירה שאפשר להצטער עליה, אבל לא מדובר באיום (עמ' 40 ש' 8). הסנגור טען כי עו"ד חליחל לא התריע בזמן אמת שלדעתו מדובר באיום, ובניגוד לדבריו, לפיהם הגיב בחריפול לאיום, והתרחק מהנאשם, הוא לא הגיב באופן חריג, ושינה את עורו רק בדיון באולם, שם טען שהנאשם איים בחוץ. עוד טען עו"ד גפן כי המתלוננת לא נכחה כלל בעת שהנאשם השמיע את דבריו (עמ' 40 ש' 30) ולא שמעה את הדברים (עמ' 42 ש' 14) וכי גם האם לא הייתה (עמ' 42 ש' 8). עוד נטען ע"י עו"ד גפן כי הנאשם לא היה נסער כלל ולא הייתה התלהמות (עמ' 42 ש' 26), וכי עו"ד חליחל פעל במתכוון במטרה לסבך את הנאשם. דבריו של עו"ד גפן לא תואמים את דבריו של הנאשם, אשר אישר כי המתלוננת הייתה נוכחת במקום, כי אמו הייתה ואף השמיעה הערות בוטות, וכי הוא עצמו היה נרגש והניף ידיו (הוזכר לעיל). דבריו של עו"ד גפן אינם עומדים בכפיפה אחת עם גרסת המאבטח אשר מלכה, לפיהם עלה במיוחד לקומה השנייה עקב תקרית של צעקות, שהופסקה בהתערבות עורכי הדין. נראה כי עו"ד גפן לא דייק בעדותו, אולי גם בשל חלוף הזמן, ונוכח היעדרה של עדות תכופה, שיכולה היתה לסייע לו ברענון הזכרון, וזאת משנמנע לתת גרסה במשטרה על אף שזומן. טענתו של גפן בדבר מניעה ליתן גרסה בשל חסיון יחסי עו"ד לקוח, איננה משכנעת, שכן אילו היה מוסר גרסה שיש בה להיטיב עם הנאשם, בסמוך לאחר שהמקרה התרחש, וכשהנאשם היה עצור, ברי כי לא היה בכך משום ניגוד לחובת חסיון של עו"ד. גם אם הייתה מניעה מלתת הודעה למשטרה בשל ענייני חסיון, הרי שניתן היה לבקש בזמן אמת מהנאשם את אישורו לכך שעורך דינו בהליך המשפחתי ייתן גרסה. מצאתי כי לא ניתן להסתמך על עדותו של עו"ד גפן.

69. גם עדויותיהם של עדי ההגנה יהושע מלכה ודוד סלימאן, שהכילו תוכן בגנותה של המתלוננת, לא הרשימו באמינות, אף לא ברלוונטיות למחלוקת. יהושע מלכה העיד כי באחד המקרים, כשכבר היה מודע לשמועות שנפוצו על כך שאשת הנאשם אינה נאמנה לו, הוא סייע לנאשם לחפש את אשתו ב"קפה קפה". העד העיד כי "נדלקה אצלו נורה", כי אין "קפה קפה" בצפת (עמ' 46 ש' 21) עדות זו לא תרמה לגילוי האמת בתיק.

דוד סלימאן העיד כי דבריה של המתלוננת, על כך שהוא אמר לה שהנאשם צריך טיפול, הנם דברי שקר. עדות זו מכוונת לעניין צדדי בגרסת המתלוננת, ובכל מקרה, עד זה לא שכנע בעדותו, עד כי אעדיף את גרסתו על פני גרסת המתלוננת באותו עניין צדדי.

70. עניין אחרון להתייחסות הוא שאלת מחדל החקירה שיתכן ונפל בכך שבמהלך החקירה לא נבדקו מצלמות האבטחה בבית משפט השלום בקרית שמונה. בבירור שערך החוקר בושור עאמר מול מורדי, האחראי על האבטחה בביהמ"ש בק"ש ביום 14/7/15, (מזכר ת/14) התברר שמצלמות האבטחה מבצעות הקלטה חזותית בלבד, ללא שמע. עוד התברר כי מורדי הודיע לחוקר המשטרה באותו בירור טלפוני שנערך מספר ימים לאחר האירוע, שהאזור שבו התרחש האירוע, ושעליו הוא יודע פרטים, **אינו מתועד על ידי המצלמות**. מסתבר כי מורדי סבר שהאירוע התרחש בתוך האולם, ועל כך התבסס כשאמר שאין תיעוד של

המקום ושל האירוע. ההגנה, באמצעות עו"ד מורגנשטרן, עשתה מאמצים לשחזר את צילומי האבטחה, הנמחקים בתום חודש וחצי, וזאת ללא הועיל. היחידה החוקרת הסתמכה על דבריו של מורדי, המאבטח הראשי, על כך שהאירוע לא נקלט במצלמות, ולא תפסה את המצלמות לבדיקה מעמיקה ועצמאית. לא ברור מה היה נמצא, אילו הפעולה הייתה נעשית, ואניח לפיכך, לטובת הנאשם, כי מדובר במחדל חקירתי. יחד עם זאת, לא מדובר במחדל זועק, שנעשה ברשלנות גבוהה או חלילה באדישות או זדון, ובנוסף, אין לומר שמשקלו של מחל זה הוא רב או מכריע. כאמור, תוכן מילולי גם כך איננו מתועד במצלמות האבטחה המתעדות רק התרחשות חזותית ולכן לא ניתן היה להסתייע במצלמות לבחון תוכן. אשר על כן - אילו נתפסה המצלמה ניתן היה, לכל היותר, ובהיעדר הפרעה כלשהיא, כגון זווית בלתי מוצלחת של צילום, מרחק גדול או טשטוש מכני, לתעד את "תנועת הדקירה המדומה" המיוחסת לנאשם ואשר הוא מכחיש שביצע. בשים לב לכך שהנאשם לא הכחיש שנפץ בידי, בהיותו סוּעֵר - אני סבורה כי מדובר בחסרונו של ממצא עם פוטנציאל הוכחתי שאיננו גבוה. לא כל מחדל חקירה, גם אם הוא נעשה, דורש הטבה עם נאשם. נאשם נהנה מספק שמתעורר מחקירה בלתי מקצועית רק היכן שניתן להצביע על ספק ממשי, שהנו תוצאתו של המחדל. לא כך הוא הדבר במקרה זה.

71. לסיכום, באשר לאישום הראשון, המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק כי הנאשם הפר את צו ההגנה בכך שהתייצב במקום עבודתה של אשתו, על אף איסור ליצור עמה קשר למעט ב-SMS, ואף פנה אליה, ביקש לחזור לבית, וכשהתנתה את חזרתו בכך שיעבור טיפול - איים לפרסם הקלטות בגנותה. איומים דומים השמיע הנאשם באזני גיסו דוד אבוטבול, בשיחות טלפוניות. מדובר באיומים לפגיעה בשם טוב, שנועדו להפחיד ולהקניט.

72. באשר לאישום השני - הנאשם השמיע באזני עו"ד חליחל, כשהמתלוננת שומעת זאת, אמירה לפיה בעכברה היו דוקרים אישה כמוה. האמירה לוותה בתנועה המדמה דקירת סכין, והיא נאמרה בלהט וברגש, תוך חזרה על האמירה כי אותה אישה הייתה נדקרת. מדובר באמירה שאמנם אינה כוללת איום ישיר, בו מצהיר הנאשם כי יפגע במתלוננת, ואולם על אף שמדובר בדיבור בלשון עקיפה, מתקיימות בה הוראותיו של סעיף 192 לחוק העונשין, האוסר על השמעת איום בפגיעה בכל דרך שאינה כדין למטרת הפחדה או הקנטה. השאלה אם תוכן מסויים מהווה, או שאיננו מהווה, משום איום, נענית במבחנים אובייקטיביים, על פי הבנתו של האדם הסביר, בהתחשב בסיטואציה ובנסיבות בהם נאמר התוכן החשוד כאיום (ע"פ 103/08 ליכטמן נ' מ"י). אני סבורה כי האופן בו הובנו הדברים על ידי עו"ד חליחל, ועל ידי המתלוננת, הנם תפיסה סבירה, וכי התוכן שהנאשם השמיע, הושמעו מתוך כוונה להפחיד או להקניט את המתלוננת. משמעותם של הדברים הנה כי המתלוננת ראויה שידקרו אותה, והם מהווים איום עליה ועל השומע, עו"ד חליחל. אני מרשיעה את הנאשם בעבירת האיומים על בסיס אמירתו זו.

73. מנגד, נותרתי בספק קל לגבי הטענה בדבר האיום שמיוחס לנאשם שהשמיע, על פי הנתען, בעת שהיה עם המתלוננת לבדו. לאותו איום אין כל חיזוק, ועו"ד חליחל לא שמע אותו, אף הביע ספק אם המתלוננת והנאשם אכן נכחו לבדם יחדיו.

74. סוף דבר הוא כי הנאשם מורשע בעבירות האישום הראשון, ובעבירת איומים יחידה באישום השניה.

ניתנה היום, א' חשוון תש"פ, 30 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים